

[Orla-Jensen.]

behandlet, som om vi var Drankere, som om vi alle var for karaktersvage til at undgaa Misbrug af spirituøse Drikke.

Da saa mange allerede har talt før mig, skal jeg ikke gaa meget ind paa Detailler i selve Lovforslaget. Jeg maa under alle Omstændigheder protestere imod, at de forskellige Afstemninger afgøres ved simpel Majoritet, naar man ved, hvilke Tilfældigheder (enkelte Personers Sygdom o. s. v.) der her kan være afgørende. For at berøve anderledestænkende deres hævdevundne Ret til at drikke sig en Bajer eller et Glas Vin, naar det lyster dem, bør i det mindste $\frac{3}{4}$ af samtlige Vælgeres Stemmer være for Forbud. Med den Trusel, som et Forbud vil være mod Danmarks Ækonomi, er denne Sikkerhedsforanstaltning dobbelt nødvendig. Forbudsfanatikerne tænker slet ikke paa denne Side af Sagen.

For rigtig med Listesko at faa Forbudet indsneget i Kommunerne foreslaar de foruden de kommunale Afstemninger, at der, hvor man indskrænker Antallet af Udsænkingssteder, samtidig lægges en yderligere Skat paa Bevillingshaverne, saaledes at de resterende Bevillinger praktisk talt bliver illusoriske, fordi de spirituøse Drikke derved bliver for dyre.

Den kommunale Selvbestemmelsesret har jo været berørt fra saa mange forskellige Sider, saa jeg skal ikke fordybe mig nærmere deri. Det hele virker jo som en Fælde. Man kan kun gaa den ene Vej, det er umuligt at komme tilbage, hvis man erkender den mindre heldige Virkning. Og hvad vil nu opnaas ved et kommunalt eller amtligt Forbud? kun at Ungdommen i det tørlagte Omraade i Stedet for at benytte Søndagen til Sport og anden sund Adspredelse foretager Udflugter til den nærmeste Kro med Spiritusbevilling, og jo længere Vejen er til den forbudne Frugt, desto rigeligere gælder det at tage for sig af Varerne. Da Kommuner og Amter jo ikke kan holde Toldvæsen og Smuglerpolitii, saa kan selvfølgelig enhver Familie i de tørlagte Distrikter faa den Spiritus, de ønsker, og der er slet ikke Tvivl om, at ægget af Forbudet vil der ved selskabelige Lejligheder blive drukket betydeligt mere, end der nu i Øjeblikket bliver i ordentlige Hjem. Der er intet, der fremmer Misbrug af Spiritus saa stærkt som Forbud, og det er Hovedgrunden, hvorfor jeg er saa absolut Modstander deraf.

Jeg har i „Berlingske Tidende“ for i Fredags haft Lejlighed til at fremhæve, hvilken Ulykke et Spiritusforbud vilde

være specielt for Danmark, baade for Kunst og Videnskab og for vor Fiskeeksport og først og fremmest, fordi vor Beskatning for en væsentlig Del er baseret paa Spiritusafgifterne, saa jeg skal ikke fordybe mig i disse Forhold i Dag, men kun udtale, at hvad enten det drejer sig om Afstemninger i Kommuner, Amter eller i hele Landet, saa vilde det være et skændigt Bedrag overfor Vælgerne, om man ikke forinden gjorde dem det klart, at Spiritusforbud faas ikke gratis i Danmark. Det faas ikke, uden at Afholdsfolkene ved Forhøjelse af de direkte Skatter kommer til at bløde deres Andel af de 75 Mill. Kr., som nu frivilligt erlægges af dem, der nyder Spiritus. Jeg føler mig overtydet om, at naar ogsaa dette Moment kommer til at staa Vælgerne klart, saa er Faren for et Forbud meget fjern.

Som Modstander af enhver Form for Spiritusforbud kunde det saaledes i og for sig være mig ligegyldigt, hvilket Resultat Rigsdagen kommer til, men for Rigsdagens egen Værdigheds Skyld haaber jeg, at den ganske eftertrykkeligt vil afvise den foreslaaede Krænkelse af den personlige Frihed.

Vesterager: Det foreliggende Lovforslag er fremsat som et Forhandlingsgrundlag. Det er efter vor Mening af stor Betydning, at disse Spørgsmaal kommer til Behandling baade her i Tinget og ude i Befolkningen.

Der foreligger jo en Kommissionsbetænkning, og Ædruelighedskommissionen har sikkert gjort et stort Arbejde, hvilket er anerkendt fra mange Sider og nu ogsaa er anerkendt af den højtærede Indenrigsminister. Det er meget ofte saadan, at Kommissionsarbejder ikke i særlig Grad paaskønnes, ja, det er endog meget ofte saadan, at man herhjemme nedsetter en Kommission til at drøfte de forskellige Spørgsmaal, og naar de endelig har afgivet Betænkning, saa udtaler man sig fra forskellige Sider om de store Bekostninger, der har været ved at holde de Kommissioner i Gang, og saa lægger man mange Gange disse vægtige Tanker til Side, saa de slet ikke kommer til Befolkningens Kundskab.

Jeg tror, at en af Grundene til, at man saa ofte udtaler sig skarpt imod Kommissionsarbejder, er den, at man ikke rigtig er klar over, hvilket uhyre Arbejde der er gjort. Det er i alt Fald min Erfaring fra de ministerielle Udvalg og Kommissioner, jeg har haft med at gøre, at der gøres et stort og grundigt Arbejde for virkelig at trænge